

Η διδασκαλία της Εκκλησίας ως τρόπος αντιμετώπισης της αίρεσης των Χιλιαστών (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

/ Πεμπτουσία

Αρχικά, θα πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με τη διδασκαλία της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, με τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού θα επέλθουν το τέλος του κόσμου και η απαρχή των «καινών ουρανών» και της «καινής Γης» που αναμένουμε. Θα πραγματοποιηθεί με την «κοινή ανάσταση» όλων των ανθρώπων και την καθολική κρίση: «Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς» [304]. Η δεύτερη έλευση του Χριστού θα γίνει συγχρόνως φανερή τόσο στους αγίους όσο και στους αμαρτωλούς [305].

Αυτό που δεν θέλουν να κατανοήσουν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά είναι ότι η Αγία Γραφή είναι πρωτίστως ιστορία. Δεν είναι μια ανθρώπινη καταγραφή γεγονότων, θείων επεμβάσεων και πράξεων. Στην Αγία Γραφή παρουσιάζονται ο διάλογος του Θεού με τον άνθρωπο και η στενή σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Ο Θεός αποκαλύπτεται στον άνθρωπο, συνομιλεί με αυτόν και του φανερώνει το σχέδιό του για τη σωτηρία της ανθρωπότητας. Ο άνθρωπος απαντά στον Θεό μέσω της προσευχής, με λόγια αγάπης, μετάνοιας, ευχαριστίας, ελπίδας ή απελπισίας. Ο Θεός προσδοκά την ανταπόκριση του ανθρώπου. Η Εκκλησία, ως φύλακας των αποστολικών κηρυγμάτων, είναι η μόνη που μπορεί να ερμηνεύσει με θεόπνευστο τρόπο την Αγία Γραφή [306].

Η πολυδιαφημισμένη «Μετάφραση Νέου Κόσμου» [307] από την οργάνωση των Μάρτυρες του Ιεχωβά αποτελεί εγκληματική πράξη κατά της Αγίας Γραφής και ασέβεια προς το Άγιο Πνεύμα, αφού σκοπός των μεταφραστών ήταν να παρουσιάσουν τις αιρετικές παρεκκλίσεις τους ως διδασκαλία της Γραφής. Παρατίθενται, λοιπόν, χωρία, ώστε ο αναγνώστης να το διαπιστώσει [308]: 1) Ιω. 1,1: «Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος» [309], η «Μετάφραση Νέου Κόσμου» το αποδίδει ως εξής: «Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν με τον Θεό και ο Λόγος ήταν «ένας θεός». 2) Λουκ.17, 21: «Ιδού γαρ η βασιλεία του Θεού εντός υμών έστιν» [310], Η «Μετάφραση Νέου Κόσμου» το ερμηνεύει: «Ιδού η βασιλεία του Θεού είναι ανάμεσά σας». 3) Ματθ. 25, 46: «Και απελεύσονται ούτοι εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον» [311], η «Μετάφραση Νέου Κόσμου» το αποδίδει: «Και θέλουσιν απέλθει ούτοι εις αποκοπήν

αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον». 4) 1 Πετρ. 3,18: «Ότι και Χριστός άπαξ περί αμαρτιών απέθανεν (...) θανατωθείς μεν σαρκί ζωοποιηθείς δε πνεύματι». Η «Μετάφραση Νέου Κόσμου» το εξηγεί «Ο Χριστός άπαξ έπαθε δια τας αμαρτίας θανατωθείς μεν κατά σάρκα, ζωοποιηθείς δε σαν πνεύμα». 5) Γεν. 1, 1-2: «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην... και πνεύμα θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος». Η «Μετάφραση Νέου Κόσμου» το αποδίδει [312]: «Εν αρχή ο Θεός εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην... και η ενεργός δύναμις του Θεού εφέρετο επάνω από την επιφάνεια των υδάτων» [313]. 6) Κολ. 3, 13,14: «Ανεχόμενοι αλλήλων και χαριζόμενοι εαυτοίς», (....) «καθώς και ο Χριστός εχαρίσατο...». Η οργάνωση γράφει: «Καθώς και ο Ιεχωβά συνεχώρησεν...». Με την παρερμηνεία αυτήν το όνομα του Χριστού εξαφανίζεται και δηλώνεται ότι ο Ιεχωβά είναι ο μόνος που συγχωρεί αμαρτίες [314].

Όταν η αλλοίωση ενός χωρίου ή περικοπής δεν είναι δυνατή, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν διστάζουν να τα αναγάγουν σε άλλους χρόνους ή άλλες «καταστάσεις» του Χριστού κ.λπ. Έτσι, π.χ., η «γυναίκα», που εχθρεύεται ο Σατανάς [315] («και έχθραν θήσω ανά μέσον σου και αναμέσον της γυναικός... αυτός σου τηρήσει κεφαλήν και σύ τηρήσεις αυτού πτέρναν») δεν είναι η Θεοτόκος αλλά μία «συμβολική γυναίκα», η οποία στην Αποκάλυψη περιγράφεται σαν «ενδεδυμένη τον ήλιον και η σελήνη υποκάτω των ποδών αυτής, και επί της κεφαλής αυτής

στέφανος αστέρων δώδεκα». Για να βρούμε τι παριστάνει η «γυναίκα», διαβάζουμε τι αναφέρει η Αποκάλυψη για το παιδί της: «Και έτεκεν υιόν άρρενα, ος μέλλει ποιμαίνειν πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά· και ηρπάσθη το τέκνον αυτής προς τον Θεόν και προς τον θρόνον αυτού» [316]. Αν μάθουμε ποιος ή τι είναι το «άρρεν παιδίον», θα δούμε ποίον ή τι συμβολίζει «η γυναίκα» [317]. Το παιδί δεν είναι κατά κυριολεξία ένα πρόσωπο, αλλά συμβολίζει την κυβέρνηση του Θεού, στην οποία ο Ιησούς Χριστός κυβερνάει σαν βασιλιάς. «Η γυναίκα» παριστάνει «την οργάνωση των πιστών ουρανίων πλασμάτων του Θεού...». Βάσει του χωρίου Ματθ. 24,34: «ου μη παρέλθη η γενεά αύτη, έως αν πάντα ταύτα γένηται» οι Μάρτυρες του Ιεχωβά παραφράζουν και ισχυρίζονται ότι ο Κύριος, εννοούσε τη γενεά, του 1914, όταν ο ίδιος κυβερνούσε στον ουρανό [318].

Χρησιμοποιούν χωρίς διάκριση τα λόγια του Ιησού προς τον Ληστή «αμήν λέγω σοι, σήμερον μετ' εμού έση εν τω παραδείσω» [319], τα οποία ετεροχρονίζουν και διαστρέφουν. Ισχυρίζονται ότι: 1) Το «σήμερον» δεν αναφέρεται στην ημέρα της 13ης Νισάν του 33 μ.Χ., κατά την οποία ο Χριστός και ο Ληστής βρίσκονταν επί του ξύλου, αλλά στην ημέρα (χιλιετηρίδα) της Βασιλείας του Χριστού, κατά την οποία θα αναστηθεί ο Ληστής και θα περάσει στον Παράδεισο. 2) Η λέξη «Παράδεισος» σημαίνει τη ζωή πάνω στη Γη κατά τη διάρκεια της χιλιετίας. 3) Όταν ο Ιησούς έλεγε «μετ' εμού έση», δεν κυριολεκτούσε αλλά εννοούσε ότι θα είναι μαζί με Αυτόν, ανασταίνοντας τον από τους νεκρούς [320].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

304. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 120.

305. Όπ.π., σ. 133.

306. Φλωρόφσκυ, Όπ.π., σ. 14-15,122-123. Πρβλ. Σ. Δεσπότης, «Χριστιανισμός της Ανατολής και Χριστιανισμός της Δύσης: Από το Σχίσμα στην Ενότητα», στο Β. Αδραχτάς, Ά. Βαλλιανάτος, Σ. Δεσπότης, Η Ορθοδοξία στον 20ό Αιώνα. Ο Διάλογος της Ορθοδοξίας με Δύση και Ανατολή, τ. Γ', (Πάτρα: εκδ. ΕΑΠ, 2008), σ. 77. Πρβλ. Σ. Αγουρίδης, *Ερμηνευτική των Ιερών Κειμένων, Προβλήματα-Μέθοδοι Εργασίας στην Ερμηνεία των Γραφών*, (Αθήνα: εκδ. Άρτος Ζωής, 20023), σ. 374.

307. Η μετάφραση της Αγίας Γραφής, με τίτλο Holy Scriptures of the New World Translation, δηλαδή η οποία εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1950, παρουσιάζει μεγάλες διαφορές μεταξύ των εκδόσεων. Για παράδειγμα στην αγγλική της έκδοση του 1950 ο Χριστός λατρεύεται. Μέχρι την

εποχή εκείνη, η λατρεία του Χριστού αποτελούσε διδασκαλία της εταιρείας. Η άποψη αυτή άλλαξε τα έτη 1959, 1970, 1984, 1992. Οι συγγραφείς στη «Μετάφραση Νέου Κόσμου» απαίτησαν να παραμείνουν ανώνυμοι και μετά τον θάνατό τους, με τη δικαιολογία ότι η δόξα ανήκει στον Θεό. Βλ. Αλεβιζόπουλος, *Μια Δικτατορία...*, Όπ.π., σ. 130,133.

308. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 174.

309. Ιω. 1,1, Τρεμπέλας, (197418) Όπ.π., σ. 373.

310. Λουκ. 17, 21, Τρεμπέλας, (197418), Όπ.π., σ. 326.

311. Ματθ. 25, 46, Τρεμπέλας, (197418), Όπ.π., σ. 114.

312. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 174

313. Βλ. Το Άγιον Πνεύμα, σ. 13. (από τον Z. RENKER μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις παρερμηνείας της Αγίας Γραφής εκ μέρους των Μ.τ.Ι.:1). Οι «ισχυροί» του χωρίου Αποκ. 6, 15 είναι κατά τους Μάρτυρες του Ιεχωβά τα εργατικά συνδικάτα. Ο «πας δούλος» είναι το κάθε μέλος των συνδικάτων. 2) Η έκφραση «ο ήλιος εγένετο μέλας» του χωρίου Αποκ. 6,12 εννοείται συμβολικά ως ο εξαναγκασμός του Πάπα Πίου του ΣΤ' να πληρώσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στον Ναπολέοντα. 3) Η έκφραση «οι αστέρες του ουρανού έπεσαν εις την γην» του χωρίου Αποκ. 6, 13 αναφέρεται στην «πτώση» των επισκοπικών και πρεσβυτερικών αστέρων του Παπισμού. 4) Η αγγελία του πρώτου αγγέλου (Αποκ. 8, 7) συμβολίζει τη μεταρρύθμιση του Λουθήρου. 5) Η «ουρά» του δράκοντος του χωρίου Αποκ. 12, 4 συμβολίζει τον Μ. Κωνσταντίνο. 6) Ο «Μιχαήλ» του χωρίου Αποκ. 12, 7 είναι ο Πάπας. Κατά τον Charles Russell ο Μιχαήλ πρέπει να ταυτισθεί με τον Χριστό. Βλ. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 175.

314. Παπαδόπουλος, Όπ.π., σ. 209.

315. Γεν. 3, 15

316. Αποκ. 12: 1-5, Τρεμπέλας, (197418), Όπ.π., σ. 1027.

317. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 175. Πρβλ. Παπαδόπουλος, Όπ.π., σ. 216.

318. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 175-176. Πρβλ. Παπαδόπουλος. Όπ.π., σ. 216.

319. Λουκ. 23, 43. Τρεμπέλας, (197418), Όπ.π., σ. 362.

320. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 176-177. Επίσης Πιερίου, Όπ.π., σ. 252. Πρβλ. Τρεμπέλας, (19798), Όπ.π., σ. 69-71.